

I

Quo in capite nobis ostentantur Winnie ille Pu atque apes nonnullæ et incipiunt fabulæ

ECCE EDUARDUS URSUS scalis nunc tump-tump-tump occipite gradus pulsante post Christophorum Robinum descendens. Est quod sciat unus et solus modus gradibus descendendi, nonnunquam autem sentit, etiam alterum modum exstare, dummodo pulsationibus desinere et de eo modo meditari possit. Deinde censet alios modos non esse. En, nunc ipse in imo est, vobis ostentari paratus. Winnie ille Pu.

Nomen audiens primum, sicut vos dicturi estis, etiam ego dixi:

‘Credidi eum puerum esse!’

‘Ego quoque’, dixit Christophorus Robinus.

‘An non potes eum “Winnie” vocare!’

‘Minime vero.’

‘Dixisti autem...’

‘Est Winnie *ille* Pu. Num nescis, quid “ille” significet?’

‘Scilicet nunc scio,’ cito subjunxi; et spero vos etiam scire, quia nullam nisi hanc explicationem accipietis.

Modo Winnie ille Pu apud imos gradus ludum diligit, modo autem ante ignem considens fabulam audire amat. Eo vesperi...

‘Quid de fabula quadam opinaris?’ rogavit Christophorus Robinus.

‘Quali de fabula?’ dixi.

‘Amabo te, potesne Winnie ille Puo fabulam narrare?’

‘Censeo me posse,’ dixi. ‘Quales fabulas diligit?’

‘De seipso. Nam talis ursus est.’

‘Sane, teneo.’

‘Nonne potes?’

‘Conabor,’ dixi.

Itaque conatus sum.

Olim, jamdudum, fere die Veneris proximo, Winnie ille Pu sub nomine Sandersi solus in silva habitabat.

‘(Quid significat “sub nomine”?’ Christophorus Robinus rogavit.

‘Significat nomen ejus aureis litteris super porticulam inscriptum fuisse et eum illo sub nomine habitavisse.’

‘Winnie ille Pu non habuit pro certo,’ dixit Christophorus Robinus.

‘At nunc habeo,’ dixit vox grunnica.

‘Tum pergo,’ dixi.)

Die quodam inter ambulandum media in silva ad rariorem silvæ locum pervenit et medio in loco quercus permagna stabat et de sublimi quercu rumor magnus apium consonantium prodibat. Winnie ille Pu ad imam quercum sedens manus mento subposuit et secum reputare cœpit.

Primum secum dixit: ‘Iste bombus aliquid significat. Nullus exstat bombus bombans atque rebombans significatu carens. Si est bombus, est etiam bombans aliquis, et unica causa bombi bombantis, quod equidem sciam est hæc: apis esse.’

Postea iterum per longum cogitavit deinde dixit: 'et unicus finis apium existentiæ, quod equidem sciam, est mellificium.'

Deinde exsurrexit et 'unicus finis melli conficiendi,' dixit, 'est a me sumi.' Itaque ad summam arboris niti cœpit.

Et nisus est
et
nisus est
et
nisus est
et
nisus est
et nitens carmen sic cœpit canere:

Cur ursus clamat?
Cur adeo mel amat?
Burr, burr, burr
Quid est causæ cur?

Deinde paulo protinus nisus est ... et protinus ... et paulo protinus. Interea aliud carmen composuerat:

Cur calleo cantare
Dum nequeo volare?
Egeo dulcis mellis
Sed mel stat in stellis!

Jam propemodo defatigatus erat et ea de causa carmen quasi neniam cantavit. Tunc fere in cacumine arboris erat, et si ramum illum attig...

Crac!

'Age, succurrite!' dixit Pu, per decem pedes usque ad ramum infra se cadens.

'Utinam ne ...' dixit, per viginti pedes ad proximum ramum præcipitans.

'Tenes, quod in animo habui ...' explicavit, se revolvens et ad ramum triginta pedibus inferiorem præceps desiliens, 'in animo habui ...'

'Scilicet, erat valde ...' fassus est, velocius inter sex ramos proximos delabens.

'Totum in eo est, existimo ...' decrevit ultimo ramo valedicens, se ter circum axem vertens et venuste in vepres volans, 'ut mel adeo diligam. Age, succurrite!'

E vepribus prorepsit et spinis e naso evulsis denuo cogitare cœpit. Principis autem ex omnibus Christophori Robini in mentem ei venit.

('Mei venit?' rogavit Christophorus Robinus reverenter, quia hoc vix credere ausus est.

'Sane, tui venit!'

Christophorus Robinus ne uno quidem verbo silentium rupit, sed oculi ejus magis magisque amplificati sunt et vultus ejus magis magisque erubuit.)

Winnie ille Pu ad amicum suum Christophorum Robinum ivit, qui in altera parte silvæ post portam viridem habitabat.

'Salve Christophore Robine,' dixit.

'Salve Winnie ille Pu,' dixisti.

'Scire velim, an rem folliculo-similem habeas?'

'Folliculum?'

'Sane. Prætergrediens mecum dixi: "scire velim, an Christophorus Robinus folliculo-simile quid habeat." Mecum dixi follicula atque talia mente agitans et scire avens.'

'Quorsum tibi opus est folliculo?' dixisti.

Winnie ille Pu circumspexit, ne quis audiret ungulam ad os suum retulit, et voce demissa susurravit: 'MEL!'

'Sed mel cum folliculis non auferis!'

'Aufero,' dixit Pu.

Casu autem evenit, ut tu pridie in domo Porcelli amici esses et eo in convivio folliculis haberetis. Magnum quidem folliculum viridem acceperas et unus ex Leporis cognatis cæruleum quendam magnum acceperat et reliquerat, quia pussilior erat quam ut convivi particeps esset. Viridem igitur atque cæruleum tecum domum tuleras.

'Uter placet?' Pum interrogavisti.

Pu caput unguis sublevans diligentissime secum meditatus est.

'Nunc se res sic habet,' dixit. 'Mel cum folliculo quærenti omnium est primum apes de adventu suo certiores non facere. Ergo si folliculum viridem habes, fortasse cogitare poterunt te partem modo arboris esse nec te animadvertent; si autem cæruleum habes cogitare poterunt te partem cœli esse, neque te animadvertent. Quæritur: quid est veri similis?'

'Nonne te sub folliculo animadvertent?' rogavisti.

'Fortasse animadvertent me, fortasseautem minime,' dixit Winnie ille Pu. 'De apibus semper dubitandum est.' Ac paulisper meditatus subjunxit: 'Conabor nubecula parva et nigra videri. Id eos decipiet.'

'Quod cum ita sit, tibi folliculus cæruleus est præferendus,' respondisti et ita res statuta est.

Ambo igitur cum folliculo cæruleo abistis et tu sclopetum ad omnem eventum adtulisti, sicut tuus est mos. Winnie ille Pu autem ad conceptaculum aquæ lutulentæ, quam noverat iit ibique sese volvit et revolvit dum totus nigro colore infectus fuit. Deinde, cum folliculus ad magnitudinem maximam inflatus esset, et tu cum Puo folliculi funiculum tenuisses et repente dimisisses, Pu eleganter sublimis abiit et cum cacumine quercus pari linea sed viginti pedibus intermissis constitit.

'Jo, triumphe!' clamavisti.

'Optime, nonne?' Pu clamavit. 'Qualem speciem præbeo?'

'Speciem ursi folliculum tenentis,' respondisti.

'Nonne,' Pu timide rogavit, 'nonne videor nubecula nigra et parvula in cœlo cæruleo?'

'Non admodum.'

'Esto, forsitan hic in excelso aliter appareat. Et – inquam – de apibus semper dubitandum est.'

Venti afflatus vero, quo ad arborem admoveretur cessavit, constitit igitur. Poterat mel prospicere, poterat mel odorari, nequivit autem mel attingere.

Parumper commoratus te superne vocavit:

'Christophore Robine!' sussuravit magna voce.

'Heus?'

'Credo apes suspicionem habere!'

'Quid habent?'

'Nescio. Sed aliquid mihi dicit: suspicionem.'

'Fortasse suspiciunt te mel eorum petere?'

'Fieri potest. De apibus semper dubitandum est.'

Parumper iterum silentium fuit, postea autem denuo deorsum vocavit:

'Christophore Robine!'

'Quid ergo est?'

'Habesne domi umbellam?'

'Credo me unam habere.'

'Velim umbellam adferas, teneas et ultro citroque commeans intentis in cœlum oculis dictites "Tut-tut, pluviae impendent." Credo te hoc modo mihi in deceptione apium adjuturum esse.'

Licet tecum riseris: 'Vetule, stultule urse!' nihil aperte dixisti quia eum admodum dilexisti et umbellam petitum domum isti.

'Te ecce,' Winnie ille Pu deorsum clamavit simul ac ad arborem redisti. 'Jam trepidavi! Certe reperi apes nunc suspicionem habere!'

'Vis me umbellam expandere?'

'Volo, sed exspecta momentum temporis. Efficaciter agendum est. Apis præsertim fallenda est regina apium. Potesne ab imo reginam ipsam videre?'

'Non possum.'

'Dolendum est. Nunc si umbellam tenens citro ultroque commeas et dicas: "Heu, eheu, aliquid imbrem præmonet," ego quoque quantum plurimum potero, præstabo et carmen quoddam nebulosum canam, sicut nubeculis parvulis canere datum est ... age, perge!'

Dum ultro citroque commeabas num nubes minaturæ essent scire avens Winnie ille Pu carmen istud cantavit:

Quis vult in terra stare

Cum possit volitare?

Parva nubecula

Cantitat carmina.

Quis vult in terra stare

Cum possit volitare?

Vita nubeculæ

Est fons superbæ.

Apes sicut antea magna cum suspicione bombilabant. Nonnullæ ex apiario egres-
sæ, reapse, nubeculam alteram stropham carminis cantantem circumvolabant et una
ex illis per punctum temporis in naso nubeculæ se posuit deinde autem alis se sustulit.

'Christophore – heus – Robine,' clamavit nubecula.

'Quid est?'

'Mecum cogitavi et consilium magni momenti cepi. Istud est genus falsum apium!'

'Serion' dicis tu?'

'Sane, est genus falsum. Credo igitur eas mel falsum conficere, annon?'

'Ain' tu?'

'Sane. Censeo igitur mihi descendendum esse.'

'Quomodo?' rogavisti.

Qua de re Winnie ille Pu nondum secum meditatus erat. Funiculo repente e manibus misso – bump – præcipitaret et imaginem eam in animo abhorrebat. Itaque diutissime meditatus dixit:

'Christophore Robine, folliculum ictu sclopeti perforare debes. Adtulisti sclopetum?'

'Scilicet, adtuli,' dixisti. 'Sed ita folliculum diruo,' dixisti.

'At ni id fit,' dixit Pu, 'me folliculum dimittere oportet et egomet diruor!'

Quibus ursi verbis auditis vidisti quomodo res se haberet et sclopetum folliculo caute collineans globum ex fistula emisisti.

'Væ!' exclamavit Pu.

'Procul aberravi?' rogavisti.

'Minime aberrasti,' dixit Pu, 'sed aberrasti a folliculo.'

Ictum iterans 'me pænitet,' dixisti et tunc demum folliculum attigisti; aër lente efflavit et Winnie ille Pu fluctuans per auras delapsus est.

Sed quia brachia ejus totum per tempus funiculum folliculi tenuerant, adeo riguerant, ut hebdomade amplius erecta permanserint, et quotienscumque musca quædam in rostro ejus consederat eam flatu abigere cogebatur. Existimo – sed non habeo pro certo – inde urso nomen Pu inditum esse.

'Est hic finis fabulæ?' rogavit Christophorus Robinus.

'Est finis unius. Sunt multæ.'

'De Puo et de me?'

'De Porcello et de Lepore et de omnibus vobis. Nonne recordaris?'

'Recordor, sed cum recordari conor, mihi excidit.'

'... diem cum Pu ac Porcellus heffalumpum capere conati sunt ...'

'Non ceperunt, ceperuntne?'

'Minime vero.'

'Pu nequivit, quia omnis cerebri expers est. Ego autem heffalumpum cepi?'

'Vere, istud pars fabulæ est.'

Christophorus Robinus adnuit:

'Egomet reminiscor,' dixit. 'Sed eæ res fugiunt Pui memoriam, qua de causa fabulas bis narratas diligit. Tum tamen fabula vera est, non solum opus memoriæ.'

'Equidem non secus sentio,' dixi.

Christophorus Robinus suspirium ab imo duxit, ursum pede apprehendit et Pum post se trahens ad ostium iit. Apud ostium se convertens dixit:

'Venisne ut me in balneo videas?'

'Possum,' dixi.

'Num eum ictu læsi?'

'Minime vero.'

Adnuit et exiit et interposito deinde brevi tempore audivi Winnie ille Pum BUMP-BUMP-BUMP gradibus post eum ascendere.